

“ДЪ НАМЪРИ ТОЙ ТОЙЗИ ЗАКОНЪ?”

Въ единъ чистъ и красенъ градъ на еднѣхъ отъ сѣверны-тѣ страны на Съединены-тѣ Държавы въ Америкѣ живѣеше единъ прочуть и даровитъ законникъ. Не знаѣхъ друго за характера му, освѣнь това, че бѣше много навикнжлъ да ся кълне. Той имаше едно черно момче (арабче), и съсѣди-тѣ му чуяхъ че го кълнеше страшно. — Веднѣжъ тойзи господинъ срѣщнж единъ рѣшителенъ Християнинъ, (който бѣше и той законникъ), и му рече: “Господине, желаѣхъ да испытамъ истинѣ-тѣ на Християнскѣ-тѣ вѣрж. Каквы книги мя съвѣтвашъ да четж за доказательства-та на Християнство-то?”

Благочестивый-съ законникъ, зачуденъ на пытаніе-то, рече: “Трѣбваше много по-напрѣдъ да пыташь себе си за това, и не трѣбваше да оставишь на странѣ толкова важенъ прѣдметъ и да го отлагашъ за тѣзи послѣдни-тѣ дни на живота си.”

Наистинѣ късно е,” отговори пытающій-тѣ, “азъ никога не знаехъ много за тойзи прѣдметъ; но сѣкога си мисляхъ че по-много-то учени чедовѣди отхвърлятъ Християнство-то. Желаѣхъ обаче